

PARİS AKŞAMLARI

1947 yılı sonbaharında Paris'te Sen nehri kıyısında bir ceset bulunmuştur. Üstünden çıkan evraktan Kıımlı bir Türk olduğu, ikinci Dünya Savaşı'nın badirelerine kapılarak yurdunu kaybettiği; savaş sonunda Paris'te kaldığı ve çok fakir bir hayat sürdüğü anlaşılmıştır. Aşağıdaki şiir onun cebinden çıkan şiirlerden biridir.

-Azerbaycanlı Mehmet Ağaoğlu'na

Bu kent her řeyiyle bana yabancı,
Caddeler, binalar, bütün insanlar...
Öyle hasretim ki ezan sesine
Aram çevremde minare, cami
Lâkin takılırım çan kulesine
Her semtin muhteřem kilisesine
Yâd el elemeleri sarar içimi.

Uzaklarda yurdum, buradan çok uzak,
Her mevsim güneřli, masmavi göklü,
Camii, kubbeli, kümbetli köřklü,
Ozanlı, garipli, kervansaraylı,
Hele insanları Alpli, Giraylı,
Yok haber onlardan, baba evinden,
Bu yüzdendir hâlim kopuk bir yaprak,
Her řey çok uzakta benden, çok uzak...

Gözlerim daima engine dalar,
İsterim ki her ana anayurdumda
Dağları dumanlı, yaslı Kırim'da,
Duvarında mavzer ve Kur'an olan
Ata ocađında, bizim konakta,
Bir bakır sinili sofra başında,
İftar beklenilsin, dua edilsin.
Sonra şadırvanda abdest alınıp
Hep birlikte teraviye gidilsin.

Uyansam her sabah ezan sesiyle,
Görsem Ayřeciđi su testisiyle,
Ninemi yaşmaklı namaz kılariken,
Dinlesem dedemi Kur'an okurken...
Başımı huşûyla yastığa koysam,
Sonra toparlanıp yola koyulsam.

Yahut günün řavkı vururken camdan,
Heybetli sesiyle çağıra babam,
Annem de kalk yavrum, aslanım dese,
Tutup elleriyle omuzlarımdan,
O müşfik hâliyle sarılsa, öpse...

Semaver kaynarken ocak bařında,
Dünya Türklüğünden, Türk tarihinden,
Bozkurt'tan, Turan'dan söz etse dedem,
Sonra Türklük için eylese niyaz,
Gözlerinden akan yaşını görsem...

Evet, yurdum uzak buradan, çok uzak,
Bir ferahlık yahut bir řey umarak
Düşerim yollara akřam üstleri
Hep böyle çaresiz yıllardan beri,
Her zamanki gibi yorgun ve bitkin,
Artırıp yükünü hasta kalbimin,
Her an heyecanlı, gözlerimde yař,
Görmek ümidiyle bir Türk, bir dildař,
Dolaşırım Paris caddelerini,
Yorgun akan Sen'i, köprülerini...

Bir karakış vakti Sen kıyısında,
Kafamın içinde Türklük ülküsünü,
Ruhumu kavuran öz yurt hasreti,
Böyle göçeceđim ebediyete.
Donmuş cesedimi bulup çöpçüler,
Defnedilmek üzere götürecekler,
Kimim ben ve neyim, ne bilecekler...

Buđra ALPGİRAY

